

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

14. Nocturnæ pœnalitates.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

publico; ego patior in occulto: quod ille foris à ministris Caiphæ, ego intus à negotiis Satana: quia supra dorsum meum fabricaverunt peccatores: faciem mihi velaverunt, faciem meam in terrâ defixerunt, & dorsum incudem suam fecerunt: & supra dorsum meum fabricaverunt peccatores.

Matth. 26.

2. Cor. 12.

Nonne & Petrus velaram habuisse faciem videtur? Unde tertio colaphizatus est? quia tertio negavit. Et Paulus tertio rogavit Dominum, ut auferret a se Angelum Satana, qui eum colaphizabat. Uterque ergo Apostolus colaphizatus est, ille intus, iste foris. Et tamdiu faciem habuit velatam Petrus, donec respexit eum Christus. Respectus Christi fuit recordatus Petri. Cum ergo & tu peccatorum fiendo recordaris, à Christo videris: immò sublato velamine Christum vides. Hactenus Drogo tam acurè, quam piè.

NOCTURNÆ pœnalitates.

PUNCTVM XIV.

Tunc congregaverunt ad eum universam cohortem, &c. Et genuflexo ante eum, illudebant ei. Et expuentes in eum, acceperunt arundinem, & percutiebant caput ejus. Et postquam illuserunt ei, exuerunt eum chlamyde, &c. Matth. 27. Et veniebant ad eum, & dicebāt: Ave, Rex Iudaorum. Et dabant ei alapas, &c. Ioan. 19. Et alia multa blasphemantes dicebant in eum. Luc. 22. Iesum verò tradidit voluntati eorum. Luc. 23.

ET erit in die illâ, non erit lux, sed frigus, & gelu. Marginalis: sed nox congelata, id est, tenebrosa. Verè noctem hanc tenebrosus turbo possedit. Hac est hora vestra, & potestas tenebrarum. Et erit dies unâ, quæ (quantæ pœnalitatis extiterit) nota (per experientiam) est Domino: non dies, neque nox; quia nihil diei jucundum, neque ullâ noctis quietem habuit: noctem etenim illi verterunt in diem, & diem in noctem. Totam siquidem penè ducentes in somnum (sic piè Laurentius Justinianus) nullam Domino requiem tradiderunt.

Plusquàm trecentio (subdit ille) fuerant, quod tunc illis permittebatur implere: quam obrem eos nova irrisorum genera contra dominum meditato fuisse, indubium est. Hinc Iudæi necem clamoribus, inde convitiis subsannabant: nunc calcibus, nunc manu, nunc virgâ, nunc in pulsionibus venerandum dilantabant. Media tunc Corporis. Majora prorsus, & graviora sunt, quæ à sceleratis Pontificibus, Phariseis, ac ministris perpeffus, quàm cogitari valeant, tamesi inaudita quadam meditentur. & aspera: nâ furore bacchantes, ac velut amentes, in illum rabido ore, ac armatâ manu saeviebant.

Factus fuerat ille tanquàm vas perditum, & sicut homo mortuus à corde, audiens vituperationem multorum commorantium in circuitu. Eorum siquidem nonnulli irridentes illum, genuflectentes dicebant: Ave, Rex Iudaorum. Quidam verò arundinem accipientes in manibus, venerandum ejus caput cædentes, irrisoriè dicebant: Prophetiza nobis, Christo, quis est, qui te percussit. O inaudita à sæculis crudelitas! & horrendum spectaculum, Regem aspiceret gloria, cui cælorum famulantur obsequia, tantis lacessiti injuriis, opprobriis gravari, atque incomparabilibus dilaniari pœnis! Mirabantur planè cæli, mirabantur Angeli, omniumque celestium spirituum legiones, videntes Verbum, per quod facta sunt omnia, contemni à perfidis, Sapientiam hominum fordissima super se spura suscipere, undique Dei Filium artritum, & respectum, agitatam, illusum.

Quid, quod nonnulli calcibus Dominum pessundantes, scapulas, os, & omne corpus

Idem c. 10.
Et calcibus im-
pingebant.

corpus ejus livoribus compleverunt. Ille A
beatior, ille praestantior credebatur, qui
in contumeliis irrogandis, infligendisq;
verberibus, crudelior exitisset.

Bernardus: *Alii manu versa percutio-
bant os ejus mellissimum: alii sanctissimam
evellebant barbam: alii per crimes irabebant,
& quicquid injuriam proterva eorum occur-
rebat voluntati, in eum explebant.*

Quid, rogo, ignominiae non pertulit
in illa nocte? Quodnam, quae so, ludibri, B
irrisionisque genus tunc praetermissum?
Plerique vosiferabantur, & sibilabant:
Et sibilaverunt, & moverunt caput suum:
Plauserunt super te manibus: aperuerunt, &
fremuerunt dentibus.

Alii pollicem inter indicem, medium-
que digitum in faciem ejus protendebat.
Manus vestra plene sunt sanguine, & digiti
vestri iniquitate. Contra id, quod alibi
dictum est: Si deseris extendere digitum, &
loqui, quod non prodest. Pagninus ad rem
transfert: Mittendo digitum, & loquendo
iniquitatem.

Quidam per summam ignominiam
perstrepebant cornu, unde & lamentari
videbatur per Prophetam dicentem: Ven-
trem meum doleo, quoniam vocem buccinae
audivit anima mea. Chald. Quoniam vo-
cem clamoris tubae cornea audivit anima mea.
Vsq; quod audivit vocem buccinae? Chald.
Quando audivit vocem cornu?

Alii genis tumentibus insufflabant in
eum: Ponam in salutari, fiducialiter agam
in eo. Pagninus: Ponam eum in salute ab eo,
qui deridendo sufflat in eum.

O, o ihusores sacrelegi! Siccine, siccine
canitis buccina ante Arcam? Siccine bucci-
natis in insigni die, ac insigni nocte, solenni-
tatis ejus? Siccine in agnum dati olim
arictis nunc cornu clangitis?

Hae, & alia multa blasphemantes facio-
bant, & dicebant in eum.

Et quasi agnus coram tondeute se obrutescet,
& non aperiet os suum. Marginalis: Et
quasi agnus coram tondeute se obrutescet.
Ruper. Miris quidem agnus inter lanistas
crudelissimos, iuges insulias pertulit. Quod
eum videlicet non tam tonderent, quam ton-
derent.

Faciem tuam velabis, & non videbis ter-

ram, quia portentis dedi te filiis Israel. Chald.
Quia signum (cui ab omnibus contradice-
tur, & in quod omnia injuriarum rela-
collimabunt) dedi te domui Israel.

Eili homini, fode parietem, ingredere, &
vide abominaciones pessimas, quas isti faciunt
hic. Septuaginta viri de senioribus domus
Israel, & unusquisque habebat thuribulum
in manu sua, & vapor nebulae de thure (ante
verum hoc templum, forte & vapor sul-
phuris) consurgebat.

Athuc conversus videbis abominaciones
(Graecae, iniquitates) majores: & ecce quasi
viginti quinque viri dorso habentes contra
templum Domini (vel Chaldaice: Quorum
posteriora erant ad templum Domini.) Et ecce
applicavit ramum ad naves suas. Nonnulli
Hebraeorum interpretantur, ad naves meas,
& zemorah, quod Vulgatus traustulit ra-
mum, ipsi ad rem traustulerunt, foetorem.

Quasi dicant (claudite aures, verecunde
auditor) applicavit, seu mittunt foetorem
ad naves meas, crepita scilicet impuri
ventris, dorso ad me converso. Et hoc
forte Angelorum fragrantia pro meis ob-
secrationibus, perpeti dedignata non est.

Septuaginta: Et ecce ipsi extendunt ra-
mum, spinarum fortasse pro rosae, sicut
subsannantes. Quasi divinas illius naves
non suavi oblectarent odore, sed pun-
tionibus extimularent.

Symmachus, sonum, aut canticum inconditum, ab-
sonum, immo absurdum videretur intel-
lexisse, qualis est ronchus, & sanna, qui-
bus irrisores, & mimi alios sibi esse vili-
mos significare. Est autem proprie sub-
sannatio apud Hieronymum, quae rugata
fronte, & contracto naso exprimitur: &
irrisio, quae ab occipitio distorto ore, &
labris contractis fit: anteriorum dentium
ostentatione. Tentaverunt me, subsanna-
verunt me subsannatione, fremuerunt super
me dentibus suis. Chald. Verbis derisoris,
& superbis, & derisoris strinxerunt contra
me dentes suos. Cornutus in Persia, tria
esse aut sannatum genera: cum aut ma-
nnum contractis digitis, & ad inferio-
rem partem inclinatis ciconia, sive rastrum
significatur; aut auriculae asini apponun-
tur; aut lingua in modum sitientis canis
protenditur. Modis omnibus Christum
Eccc 3 sub-

Ezech. 24.
Luc. 2.

Ezech. 8.

Ezech. 8.

Et crepitu ven-
tris, quod pu-
dendum dictu,
illum dehone-
stabant.
Sanctius, &
Mariano, ib.

Septuag.

Symmach.
Et absone
canticis.

Et sannis va-
riis, atq; in-
dignis.
Hieron. in
Psal. 2.

Psal. 34.

Chald.

Cornut. in
Pers. satyr. 5.

subannabant. Sed Symmachi interpretatio ita habet: *Sunt quasi emittentes sonitum, velut canticum per nares.* Est autem sonus ille per nares emissus, aut halitus, seu spiritus ad nares tractus, seu applicatus, qui plerumque efflari solet adunco, & suspenso naso. Hęc, hęc, & alia multa blasphemantes faciebant, & dicebant in eum.

Luc. 23.

Pilatus barbarus, qui Christum suorum hostium libidini tradidit.

Iob. 30.

Offert. Missæ de Pass.

Psal. 21.

Orig. hom. 8. in Exod. 20. Iohn. 8.

Thren. 1. Rab. Moys.

Poterant eum illi utcumque malè ad sua vota accipere: etenim illum Pilatus tradidit voluntati eorum. O barbarum ergo, ac inhumanum! Limitasset saltem tempus, modum, numerum illudentiũ. Nihil tale factum: credibile sævitum latius in eum: pulsatum ad cuiusque libitum. Tradidit, inquam, voluntati eorum, ut facerent, quæcumque vellent, ut vota explerent, ut furori satisfacerent. Vnde & verè dicere poterat: *Noctæ os meum perforatur doloribus, & qui me comedunt, non dormiunt.* Hebræus: *Et lacerantes me non dormiunt.* Septuaginta: *Et nervi mei dissoluti sunt.* Quidam Hebræus nervos interpretatur flagella, quibus eum vel de nocte hostiũ suorum fax cedebat. Quod mihi non probatur, inquit Astunica, premens literam Iob, sed non improbetur piè contemplanti personam Christi.

Insurrexerunt in me viri iniqui absq. misericordiã: quæserunt me interficere: lanceis suis vulneraverunt me: & concessa sunt omnia ossa mea.

Circumdederunt me canes multi: tauri pingues obsiderunt me: aperuerunt super me os suum, sicut leo rapiens, & rugiens. Canes, tauri, leones, sævissima prorsus gradatio.

Et quid miramur, Fratres? Omnia in eum, velut inquit Origen. ipso instigante Diabolo peregunt, de his siquidem dictum fuerat: *Vos ex patre Diabolo estis, & desideria patris vestri vultis perficere.* Ergo ut Saranæ viva membra, odioque Satânico in eum desævientes, sic eum inhumaniter exceperunt, percusserunt, ut à planta pedis, usque ad verticem capitis non esset in eo sanitas.

Heu tunc maximè verum illud fuit: *Plorans ploravit in nocte, & lachrymæ ejus in maxillis ejus.* Vbi ad rem Rabbi Moyses:

A Plorans fuit ipsa Ierusalem, & plorare fecit Deum sanctum.

Hac in nocte (heu! heu! quàm verè!) à pedibus ad caput membratim percussus, exulceratus.

Ut intingatur pes tuus in sanguine. Crura ejus (ex nimio percussionum tumore) columna marmorea. Convulneravit lumbos meos. Misit in renibus meis filius pharæta sua.

Vide, Domine, quoniam tribulor, conturbatus est venter meus. Interiora mea efferverunt absque ulla requie. Viscera mea conturbata sunt. Supra dorsum meum fabricaverunt peccatores, araverunt arantes. Fossisti ut arcum æreum brachia mea. Ad nihilum redacti sunt omnes artus mei.

O verè noctem laboriosam! ò verè noctem dolorum! ò Iobum dolentem! Et quis alius in Iob, qui interpretatur dolens, figuratur, nisi is, de quo scriptum est: *Verè languores nostros ipse tulit. & dolores nostros ipse portavit.* Sic pulchrè Gregorius.

Heu! quot hac in nocte dolores petulit! Theophylactus ad illa verba: *Et alia multa blasphemantes dicebant in eum;* ait, milites, ac ministros hesternâ ex crapulâ ebrios, multa petulanter effudisse, juxta illud: *Et in me psallebant, qui bibebant vinum.*

Evangelista paucis quidem totius noctis laborem absolvit. Et quis plavè in hoc noctis ludio quanta pertulerit Christi patientia dictis exequatur?

Quis cladem illius noctis, quis sinera fando

Explicet, aut possit lachrymis aquare dolorem?

Creatori noctis, ac quietis, nec mora, nec requies ulla. Somnus illi nimirum alius non erat capiendus, quàm in lecto Crucis. Non sit ergo, non sit nox ista solitaria, ac laude non digna, sed æternâ mihi semper benedictione recolenda, quòd Christi nocturna inquietudo, animæ meæ quietem attulerit sempiternam. Hęc nox apud te, ò Pater, patrocinetur, rogo, tot noctibus pessimis filiorum hominum, tot peccatis, inquam, quæ nocte tam scødè in cubilibus, & impudicitis perpetrantur.

Pro

Pro his noctem tam laboriosam sustinuit. Tunc, tunc maxime corpus suum innocentissimum pro corporum nostrorum lascivis dedit percussentibus, & genas suas vellentibus. Tunc diviniſſimæ ejus maxillæ unguibus impiorum dilaceratæ. Bernardus: *Credo hoc non sine sanguinis effusione peractum.* Vnde vide sacrilegas manus impiissimæ gentis non saturatas colaphis, & alapis, & conſpiratione desiderabilis vultus ejus: sed etiam ad genarum ipsius vellicationem exarsisse, & a vultu quoque dulcissimo, ad rubricationem rosæ nostræ, sanguinem elicuisse. Video Agni immaculati patientiam admirabilem, & inimitabilem, per quam genas pudicissimæ impudicissimorum unguibus lacerandas, cum omni mansuetudine præbuit: ut & nos patienter sufferamus, si aliquando nostram faciem operiat confusio propter ipsum, immo & si quis nos cadat in faciem verbis, & factis, propter dulcem Iesum.

Hæc igitur in nocte pœnarum avidissimi fatiati sunt pœnis: sed nequaquam faciatius est Christus. Hic semper ad perferenda graviora paratissimus. *Sitio*, ex Cyrillo, Chrysostomo, Augustino, Remigio, aliam Crucem, alios clavos, alias spinas, alios dolores. *Pro cervicâ matutinâ siti* exagitatâ. Hic titulus affixus Psalmo Passionis.

Nimirum aqua multæ non potuerunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illâ. Caput ejus aurum optimum. Cur auro comparatur? Accipe Lucam Abbatem sic fanrem: *Auri materia, quò deduxeris, suâ mollitudo sequitur: ita majestatis immutabilis bonitas, quantumcumque ab impiis irridetur, non frangitur.*

Beatus Thomas à Villanova: *Quoniam si de hac charitate dubitas, & quare Deus dilectione prosequatur, adhuc ignoras, testimonia ejus credibilia facta sunt nimis. Testis Crux, testes clavi, testes dolores, testes sanguinis inundante furvis, testis amara mors, & acerbissima, quam pro te sustinuit: & cum hæc omnia patitur, videntur ei omnia pauca præ amoris magnitudine: adhuc enim majores, & abundantiores (si possibile esset) expetit pro te dolores: graviores, longioresq; pro te sustinet angustias.*

Hoc est enim, quod in Cruce pendens clamat ad Patrem: *Sitio.* Et in Psalmo: *Cucurri in siti;* paratus videlicet ad longiores, & acerbiores pœnas tolerandas pro homine, si Pater adhuc injungeret. Et quamvis de illo scriptum sit: *Satiabitur opprobriis.* Et iterum: *Quia repleta est malis anima mea;* Sicut tamen adhuc, satur quoad effectum, sitiens quoad affectum. Satur, quia à planta pedis usque ad verticem non est in eo sanctus, sitiens, quia amor adhuc doloribus plenus non est, quamvis corpus vulneribus plenum sit.

Hinc jam jam expirans, quasi hæcenus pauca passus esset, ad Patrem conversus, & juxta Augustinum interrogans dicebat: *Consummatum est?* quali diceret: *Nec aliquid patiendum superest?*

Quid quod nec etiam post mortem satur quoad affectum videtur! *Adimpleo ea, quæ desunt passionum Christi in corpore meo.* Vbi Theophyl. *Quæ desunt, inquit, ut arguat, tantam Christi fuisse in nos charitatem, ut nec debitum omne persolvisse se credat, & tanquam nec satis sint, quæ antea tulerit, sed post mortem etiam nostri gratiâ patiatur & in meo corpore, hoc est, in mei corporis passione: neque enim morte duntaxat suâ contentus, quia & infinitis nititur modis, ut facere satis nobis pro ejus desiderio queat.*

O amorem, ardoremque patendi! *Improperium expectavit cor meum, & miseriam.* Expectavit, inquit, tanquam rem concupitam.

Hinc illud: *Quot facis, fac citius;* non actum præcipiens, sed temporis circumstantiam, ait subtiliter Cajetanus.

Baptismo habeo baptizari. At non satis, si diceret: *Debeo baptizari?* Satis: sed affectum non ira exprimeret. *Osculetur me osculo.* Osculum non redundat, sed affectum declarat: *Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor, donec perficiatur?* Irenæus legit: *Et valde propero ad illum;* hoc est, non lento, sed concito gradu pergo, nec ambulo, sed propero, sed curro.

Hinc illud: *Tristis est anima mea usq; ad mortem;* Catharinæ Senensis pulchre, tale videtur, ac si dixisset: *Tristis est anima mea,* quia

Christus passionem inextinguibilem sitiens.
Psal. 77.
Thren. 3.
Psal. 87.

Isa. 1.

*Colos. 1.
Theoph. ib.
Etiam à morte.*

Psal. 68.

Ioan. 13.

Luc. 12.

Cant. 1.

*Iren. lib. 1.
cap. 1.*

*Matth. 26.
Cathar. Sen.
nen. in epist.*

Bernard. D.
Pass. Domin.
cap. 38.

Ioan. 19.

Psal. 21. tit.
juxta Hier.

Cant. 8.
Cant. 5.

Luc. Abbas.

B. Thom. à
Villanova
lione 3.
Dominic. 17.
post Pent.

- quia mors non venit. Non longè perrexit à D. Ambrosio : *Mastitiam prætendebat Christus, quam non ex metu mortis sua, sed ex morâ nostræ redemptionis assumpserat. Cruciabatur (inquit) divinus Salvator morâ nostræ redemptionis. Irascor usque ad mortem, quòd nimirum concupira non venit.*
- Ioh. 4.* *Spes, quæ differtur, affligit animam. Sic generosum militem prælio instanti anxi- um videas, non quia iæstat, sed, quia non- dum pugnat.*
- Virgil. Idem.* *Stare loco nescit, micat auribus, & tre- mit artus. Stas sonipes, & frana ferox spumantia mandit.*
- Iob. 39.* *Gloria narium ejus, terror, terram ungula fodit, exultat audacter, in occursum pergit ar- matis; contemnit pavorem, nec cedit gladio, super ipsum sonabit phœveta, vibrabit hasta, & clypeus, serpens, & fremens sorbet terram, nec reputat tuba sonare clangorem. Vbi nu- dierit buccinam, dicit: Vah; procul odoratur bellum, exhortationem ducum, & ululatum exercitus.*
- Athan. de Cruce.* *Athanasius: Cum festinatione ad locum vadit, ubi cum in Crucem ascendere oportebat, fœcitque eos accelerare, qui ipsum duce- bant.*
- Mar. 10.* *Et præcedebat illos Iesus, & stupebant. Sed obstupescere jam desinuit: Ecce, inquit, ascendimus Ierolimam, & Filius hominis tradetur Principibus Sacerdotum, & Scribis, & Senioribus, & damnabunt eum morte, & tradent eum gentibus, & illudent ei, & con- spuent eum, & flagellabunt eum, & interfici- ent eum. Ut gustat in narratione! Ab- bas Cellensis: Pungebatur, cruciungebatur, crucifigebatur, flagellabatur, conspuiebatur, impinguabatur.*
- Psal. 68.* *Dolebat quod non amplius doleret. Hugo Card. ibid. Lyr. in 19. Ioan. Civ. vinum myrrhatum bibere noluit.*
- quia mors non venit. Non longè perrexit à D. Ambrosio : Mastitiam prætendebat Christus, quam non ex metu mortis sua, sed ex morâ nostræ redemptionis assumpserat. Cruciabatur (inquit) divinus Salvator morâ nostræ redemptionis. Irascor usque ad mortem, quòd nimirum concupira non venit.*
- Nihil sibi propterea pati videbatur. Ex flagellis licet sanguinem largiter fuderit, præ amore, ne guttam quidem sibi profudisse videbatur. Dissipati sunt, nec com- puncti. Litera originalis: Etiam si lacerabam carnem meam, non ejiciebant, aut elicie- bant sanguinem. Quid? ruptis jam undi- que venis, sanguinem non eliciebant? Præ amore, vix guttam sibi profudisse vi- debatur.*
- Vnus militum lanceâ latus ejus aperuit. Ioan. 19. Vade Ioannes: Videbunt, in quem tran- sifierunt. Hebræus huc referendus: Vi- debunt, in quem pupugerunt. Quasi amori non apertio, aut lata transfixio, sed solum punctio videretur.*
- Hinc, quod Ieremias lachrymans vo- cat mare: Magna est, velut mare, contritio tua; Christus læto, fortique animo vo- cat calicem: Calicem, quem dedit mihi Pa- ter, non vis, ut bibam illum? Aded nimirum nostrâ sitiebat salutem, ut præ siti ipsum erat mare pas- sionum mare calicem absorbendum sionis existimaret.*
- O quàm verè Augustinus! Amantis est, magna parvi facere. Tu solus peregrinus es in Ierusalem, & non cognovisti, quæ facta sunt in illa his diebus? Qua? qua?*
- Quid recolitis passionem? Pati glo- riam existimo. Dicebant excessum, quem completurus erat in Ierusalem. Græcè: Lo- quebantur de gloria.*
- Glorifica me, Pater; sic legit Chryso- stomus, qui & pulchrè subdit: Quid! Ad Crucem duceris cum latronibus, maledictam sufferre mortem, conspuendus, cadendas cola- phis, & hæc gloriam appellas? Ita, inquit, pro dilectis ipse patior, meritiq; hæc eadem gloriam existimo.*
- Hæc passionem vocat opprobrium: Et cum impiis reputatus est. Christus vocat honorem: Si exaltatus fuero à terrâ, omnia traham ad me ipsum.*
- Propheta hostes vocat passionis mini- stros: Facti sunt hostes ejus in capite, inimici ejus.*

ejus locupletati sunt. Christus vocat amicos: His plagatus sum in domo eorum, qui diligebant me. Castalion. Vulneratus sum in amicorum domo.

Psal. 18. Aug. 9. 71.

Quid, quoddum patiebatur, sese quodammodo ostentabat? In Sole posuit tabernaculum suum. Augustinus, id est, corpus suum, quod a Pilato flagellis casum est ignominiamq; passionis in Sole posuit.

Tob. 53. Luc. 23. D. Leo serm. 10. de Pass.

Sicut ovis ad occisionem ducitur. Ad Hebraicum: Cum regna pompa, & maiestate deducetur. Vnde ad lamentatrices: Filie Ierusalem, nolite flere super me. Quidni, Domine? D. Leo: Quia non decebat luctus triumphum, nec lamenta victoriam.

Isa. 1.

Habac. 3.

Hinc Bethlehem nativitati, Ierosolymam praelegit passioni. Eapropter & passus in meridie (uti pulchre notat Hieron.) qui resurrexit mane. Vnde & in gloria visus ab uno. Vidi Dominum sedentem super solum excelsum, & elevatum: in opprobriis, a multis: Vidimus eum, & non erat aspectus. Cornus (inquit simul, & semel Propheta) in manibus eius, ibi abscondita est fortitudo eius.

Nos tanto pro nobis patiendi ardori quantam promptitudine respondemus? quam alacres obviam pergimus passioni?

SILENTIUM. PUNCTUM XV.

Nihil respondes ad ea, quae isti adversum te testificantur? Iesus autem tacebat. Matth. 26. Non audis, quanta adversum te dicunt testimonia? Et non respondit ei ad ullum verbum, ita ut miraretur Praeses vehementer. Matth. 27. Non respondes quicquam? Vide, inquantis te accusant. Iesus autem amplius nihil respondit, ita ut miraretur Pilatus. Marc. 15. Herodes, viso Iesu, gavisus est valde, Speranza Scriptura selecta.

Et interrogabat autem eum multis sermonibus: at ipse nihil illi respondebat, Luc. 23.

Quid ergo? Verbum silet? Factum est silentium in caelo? Et cur praestupore non sileat caelum, cum in caelo videat silentium? Heu, concentum caeli quis dormire fecit?

Apoc. 8. Job. 38.

Accusatur Iesus apud Iudices, falsis ubique testibus circumvenitur, postulatur ad necem: at ille silentio se tueretur, & qui mundum verbo fecerat, taciturnitate iam reficit. En, en hic agnus innocentissimus ab origine mundi sine voce ad occisionem ductus! Enis, qui sicut ovis coram rudente se obmutuit, & non aperuit os suum.

Et iustitia ut itat, & tacet! perfidia vero ut loquitur, & sedet! Ambrosius de Rachele sedente, & Laban stante: Vbi, de Tacob, c. 5. inquit, causa religionis agebatur, fides debuit habere sedem iudicii, & quasi rea stare perfidia. Sed, heu! modo perfidia recidit, fides stat, & tacet.

Silentio mundum refecit, qui verbo fecit. Isa. 53.

Ambrosius de Rachele sedente, & Laban stante: Vbi, de Tacob, c. 5. inquit, causa religionis agebatur, fides debuit habere sedem iudicii, & quasi rea stare perfidia. Sed, heu! modo perfidia recidit, fides stat, & tacet.

Primum, coram Principe Sacerdotum Caiapha ad manifestissima accusationis mendacia tacuit, nec ibi dolor ullam prorsus vocem expressit, sed obsequium erga Patrem, divinam linguam cohibuit: Ego autem, inquam, surdus non audiebam, & sicut mutus, non aperiens os suum. Et factus sum sicut homo non audiens, & non habens in ore suo redargutiones. Posui ori meo custodiam: vel ut vertit Hieron. Custodi vi os meum silentio, cum consisteret peccator adversum me. Obmutui, & humiliatus sum, & filii a bonis, & dolor meus revocatus est.

Psal. 37.

Psal. 38.

D. Hieron.

O verum Iosephum inique a Putipharo accusatum, qui nunquam ad verbum respondit, qui cum posset legem talionis implere, & malum malo foverare, ut loquitur Tertullianus, tacere maluit, & falsam calumniam ne vera quidem accusatione repellere.

Gen. 39.

Tertul. lib. de Patient. c. 6.

Tacui, semper filius patiens sui. Summae nimiram, divinaeque virtutis argumentum, in mediis objurgantium testimoniis, & calumniis patienter tacere. Ita pulchre D. Leo serm. 6 de Passione: Perducto Iesu ad Caiapham Principem Sacerdotum, quod Scriba, & omnis sacerdotis

Isa. 42.

D. Leo.

F f f l i s